

Úvodník

Dobyvatel zbytečna

Je krásné slunné ráno, jako vystřižené z katalogu babího léta. Stoupám po kamenité cestě a libuju si, jak svižně mi cesta ubíhá. Bodejt' ne, když mám na zádech jen bouldermaťku. Za zákrutou mímám rodinku turistů. Už z dálky vidím, jak se jejich děvče pohybuje ztěžka po nerovném terénu a tuším to, co se mi záhy potvrdilo, že má tělesný handicap. Prohodili jsme s jejím otcem pár slov, cože to mám na zádech za almaru a k čemu je to dobrý, a pak pokračujeme každý za tím svým. Za pár minut stojím před svým vysněným balvanem. Zcela ponořen do svého světa nevím nic než sebe a kámen. Hlavou zní mantra: „Musíš tam vylézt, musíš, za každou cenu! Nevídím, neslyším a jako umanutý se deru ze všech sil na vrchol. Bylo to o fous, ale povedlo se! Cítím se šťastný! Teda aspoň si to v tu chvíli myslím. Už se mi nic nechce, a tak ulehám na okraj vyhlídkového masívu. Dívám se do sytě modrého nebe a poslouchám tlumené štěbetání turistů. Mezi nimi rozpoznávám dva povědomé hlasy patřící otci a děvčeti, se kterými jsem se ráno míjel na cestě. Tak i oni nakonec dorazili až sem na vrchol. Koukám, kde jsou, a k mému překvapení leží jen pár metrů ode mě, na samém okraji skály. Otec leží zády na holé zemi se skrčenýma nohama, dívá se do nebe a soustředěně jí cosi vypráví. Děvče, sedící zády k propasti, opřená o jeho nohy, se ho drží za ruku a se šťastným výrazem ve tváři hltá každé jeho slovo. Zírám fascinovaně se zarosenými skly na ten výjev a v tu chvíli mi plně dochází význam toho, co chtěl Reinhold Messner říci tím, když o sobě pronesl, že se cítí jak „dobyvatel zbytečna“. Je krásný slunný podvečer, jako vystřižený z katalogu babího léta a já sestupuji zvolna po kamenité cestě...

LdS

Oddílová akce

Dolomity 2013

Broněk Bandas

Před miliony let vystoupily v nejsevernější části Itálie z moře vrcholy Dolomit do výšky přes 3000 metrů. Pohled na skalní sochy Dolomit bere dech, a to nejen díky jejich mimořádné kráse. Zajímavé je rozdílné formování jednotlivých skalních útvarů. Masívy Schlern/Sciliar a Sella jsou stolové hory. Protikladem jsou naopak mohutné rozeklané masívy Drei Zinnen/Tre Cime di Lavaredo a Rosengarten/Catinaccio. Srdcem Dolomit jsou Ladinové. Národ, který si udržel svůj jazyk i kulturu především díky životu v Dolomitech plném chudoby. Díky soudržnosti obyvatel Dolomit se vytvořila tzv. Viles, typické ladinské osady v údolích Dolomit. Dolomity, patřící do světového dědictví UNESCO, přes 350 třítisícovek, 7 přírodních parků a jeden národní park – to vše dělá z Jižního Tyrolska ideální místo pro dovolenou, ať už patříte mezi turisty, cyklisty nebo milovníky extrémních sportů.

Zdroj : www.suedtirol.info

Horoklub, myšleno tím instruktory, mládežníky a oddílové skálolazce, letos již po dvanácté navštívil severní Itálii, Dolomity. Akce s takovým počtem opakování musí mít a má své opodstatnění, své hrdiny, své tahouny a dřiče, bez kterých by už nebyla. Přesto nebo spíš právě proto, že je to po dvanácté, se o ní nepíše lehce. Ne, že by se nic nedělo. Právě naopak. Ale (v minimalistické verzi) by článek mohl vypadat takhle: pondělí – lezení, úterý – lezení, středa – lezení, čtvrtek (změna !) - feráta, pátek

Kdo s námi ještě v Dolomitech nebyl, byl by možná trochu překvapený, jak stroze, až vojensky je akce vedená. Jedou se lézt vícedélkové cesty a pokud (lépe řečeno „dokud“) je počasí, leze se. Oblast i cesty jsou zpravidla předem vybrané – orientačně nenáročné (přiměřeně, jsme na horách, že), snadný nástup (přiměřeně....), ve spodní části klasifikace (přiměřeně....). Večer brífing, ráno v šest budiček, v sedm odjezd. Nečeká se. Ne každému by asi takový výlet vyhovoval. Snadné cesty, v podstatě pořád stejné oblasti, do města se jede jen kvůli předpovědi počasí a dokoupení jídla. Leze se, ale všechno je podřízeno bezpečí (přiměřeně, jsme na horách, že) mládežníků a instruktorů. Už jsme s Jírou zbyli jen dva a na učení se pohybu, orientaci, šťandování nebo jištění v horách stačí i cesta za 4+. Takže se předem omlouvám, pokud vám článek bude připadat trochu nezábavný. Hlavně Květušku předem upozorňuju, že přichází „4+ bla, bla, bla, 4 – spára, bla, bla, bla, 6+ - super, bla, bla.....“

Vloni poprvé Jíra spojil cestu do Dolomit se závody Evropského poháru mládeže v lezení na obtížnost v Imstu. Také letos jsme odjížděli tak, aby se Martin Mimoszemšťan Jech včas do Imstu dopravil. V Chomutově se k nám připojil Radek Štejnár s rodinou (dále v textu Radáci) s tím, že pojede za námi. Hned na startu Radáci ukázali, že umí držet slovo a jeli za námi i když jsme se vraceli pro chleba a pro ponožky a dokonce i když jsme si zkracovali cestu přes Kadaň delší, ale zato horší cestou přes statek Špičák. Naštěstí dál už cesta pokračovala bez problémů a k večeru už jsme zase viděli 22 metrů vysokou lezeckou stěnu čnící z Imstu jak katedrála. O lezecké stěně a celém sportovním areálu (www.kletterzentrum-imst.at) jsem celý

Závody v Imstu

užaslý psal už minulý rok. Letos pořadatelé areál zase vylepšili o terasy k sezení před lezeckou stěnou a mega obrazovku na startovní a výsledkové listiny. Radáci tady byli poprvé a než jsme si areál a stěnu prohlédli, začalo se pomalu stmívat. Do kempu se nám nechtělo a navíc ten sportovní areál byl tak hezký ... Ve fontánce před recepcí jsme se umyli a část výpravy obsadila střídačku domácích, část střídačku hostů jednoho z mnoha hřišť a ráno jsme byli na závodech jako jedni z prvních. V Mimoszemšťanově kategorii A bylo přihlášeno 66 závodníků. Martin zahajoval kvalifikaci jako jeden z prvních a umístil se na parádním 18. místě. V druhé kvalifikační cestě, kterou lezl odpoledne, se umístil „jen“ na 38. místě, ale v celkovém umístění skončil 31., což je výrazný posun dopředu proti minulému roku! Taky je potřeba říct, že Mimoszemšťan byl jediný, ale opravdu jediný závodník, který v místě, kde všichni ostatní lezli s pomocí hrany, zamával početnému publiku, za což sklídl obdivný potlesk (přesněji půlka publika tleskala, půlka nevěřícně kroutila hlavou).

Jak jsem už psal, v Imstu jsme byli už vloni a tehdy část mládežníků vyrazila najít sportovní lezecký sektor, který měl být podle jakési mapky získané na recepci kempu nedaleko od Imstu. Po několika hodinách trmácení se ale vrátili s nepořízenou. Takže jsme se s Matesem Šťastným rozhodli, že letos ten sektor najdeme a zalezeme si na vápně v přestávce mezi Martinovou první a druhou kvalifikací. V infocentru jsme se vybavili o něco lepší mapou

a vyrazili. Přístup ke skalám vypadal velice snadně. Podél řeky do Horního Imstu a po červeně značené cestě číslo 17 ke skalám. Cesta zpočátku vedla kaňonem po dřevěných lávkách a skalních policích (www.rosengartenschlucht.at). Peřeje, vodopády, hřmění vody – fakt hezký. Zapomněl jsem poznamenat, že navzdory ročnímu období a nadmořské výšce bylo neskutečné vedro a nástup kaňonem byl ve stínu. Takže super. Bylo to tak hezký, že jsme si udělali i odbočku do Modré jeskyně, do níž prýštila voda prasklým vápencovým stropem. Za necelou hodinku jsme byli v Horním Imstu a cestou číslo 17 vyrazili k vytouženým skalám. Šli jsme a šli jsme, stoupání jak blázen, vedro, žádný stín a my pořád šli podél sjezdovky a skály nikde. Naděje umírá poslední, ale čím dál tím víc bylo jasné, že zase máme špatnou mapu. Po naší levé ruce každou chvíli projel vozík letní bobové dráhy. Začali jsme uvažovat, kolik to svezení může stát. Došli jsme až k nástupní stanici bobové dráhy, lezecké sektory nikde a jízda dolů jen za 7 éček. Jedeme! Ale ještě nejdříve jsme vlastně šli k mapě, aby jsme zjistili, kde rakouští soudruzi udělali chybu. Stačil letmý pohled a vše bylo jasné. Aby nikdo nezabloudil, udělali Rakušani z Horního Imstu dvě paralelní, červeně značené cesty s číslem 17. Všechno bylo dobře, jen my jsme šli po té druhé cestě, která skály míjela! Ale za to svezení to stálo. 3 500 metrů dlouhou dráhu (www.imster-bergbahnen.at) jsme zvládli za pár minut a ještě jsme díky jízdě krásně stihli druhou kvalifikační cestu Mimoszemšťana.

Vzhledem k tomu, že se Martin nedostal do finále, vyrazili jsme bez dlouhého zdržování směrem na Cortinu di Ampezzo. Brennerský průsmyk, který nás každý rok překvapuje sněhem nebo aspoň deštěm, nás letos překvapil dvaatřiceti stupni Celsia. Ještě večer (už v Cortině) bylo nezvykle horko a to nejen kvůli počasí. Už tak vysokou teplotu nám totiž zvedal „Mr. Oukej“, velmistr improvizace a správce kempu Olympia. Zpočátku všechno vypadalo normálně. Martin na recepci požádal o místo pro sedm stanů a tři auta, dostali jsme mapu kempu s vyznačenými místy a šli hledat. Bohužel jsme zjistili, že se na žádné z volných míst nevejdeme a v tom nastoupil Mr. Oukej. Nejdříve se nás snažil vtěsnat na plácek asi tak pro tři stany, pak na příjezdovou cestu ke karavanům. Postupoval při tom naprosto originálně a hlavně nečekaně: tu nohou posunul kameny vyznačující velikost parcely, tu přemístil značky nebo čís-

Verča ve sportovce Cinque Torri

lo parcely. Plánek kempu absolutně neseděl s realitou. Martin se s kempírem pokoušel domluvit německy a anglicky a on mu odpovídal pouze plynou italštinou. Každá jeho věta ovšem končila slovy: oukej-oukej. Nakonec nám ten italský šikula našel velmi pěkný plácek na břehu řeky, který sice vůbec nebyl v plánu kempu, ale parádně jsme se na něj všichni vešli. Svým oblíbeným trikem – posunutím značek parcel - nám hbitě vytvořil parking pro auta, pronесl své oukej-oukej a zmizel. Další sled událostí trochu urychlím: nejdříve se o své místo přihlásili Francouzi a Mr. Oukej nás posunul trochu doleva. Pak se přihlásili Němci, a tak nás šoupnul naproti. Odtamtud nás vyštípali Italové. Po několika dnech se situace ustálila tak, že jsme se prostě vždycky nějak domluvili, a když šel kempíer okolo, zdravil nás svým oukej-oukej a hrdě se díval, jak mu všechno funguje. Ještě jednu příhodu jsme s tímhle čímanem (a nejen my) měli. V čase siesty se brány kempu zavíraly a nedalo se jet dovnitř ani ven. Kdo se vracel z lezení brzy, měl smůlu. Zajímavé a frustrující ale bylo to, že příchozí neviděli prázdnou, opuštěnou recepci. Ne. Mr. Oukej seděl

Deivi v Croda da Lago

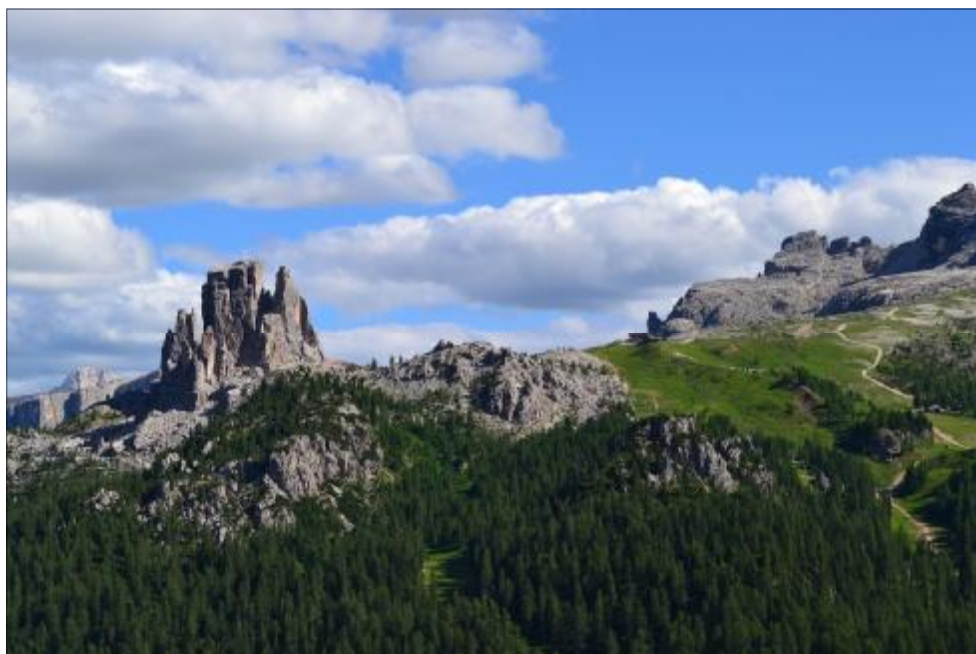
v recepci na židli, prst vedle knoflíku ovládání brány a seděl tam jen proto, aby všechny příjezdící hosty upozorňoval, že je siesta! Dlouhá fronta aut před bránou? Je siesta! No, jiný kraj, jiný mrav.

Jak jsem už psal, na nějaké objevování nových oblastí nemají instruktoři čas. V neděli ráno proto míříme do cest, které už jsme lezli. Jiří, Martin a Mates na Castelletto do vícedélky La Grande Guerra za 7a a já si беру zbytek výpravy – Radáky, Vojtu a Šalotku a míříme na Sasso di Stria/Hexenstein, na který vede šestidélková Jižní hrana za IV+. Protože tahle cesta patří do výběru hezkých cest, čeká nás dolomitická klasika – kombajn. Tři lezecké dvojky před námi a další dvě za námi. Je to taková daň za lezení orientačně snadných cest, orientovaných na jih a s dobrým nástupem. Důvody proč takové cesty lezeme, už jsem říkal, ale pro každého to není. Kdo je zvyklý na nával v cestách v Orasíně, určitě by nadšený nebyl. Ale i v takových profláknutých cestách jako je Jižní hrana na Hexenstein se dá zažít lezecký adrenalin.

Výcvik ve vícedélkách vždycky zahajují tím, že lezeckých dvojek rozdám nákresy cesty a pod nástupem se zeptám, kdo ho má sebou. Je to taková škola hrou. Mladíši ani Radáci nezklamali – nikdo nákres neměl (na druhou stranu i mistr tesař se může utnout a nebyt Radka, došli bychom pod nástup bez lan). Zrovna v téhle cestě by se jim nákres hodil, protože ve čtvrté délce cesta prudce uhýbá a prochází skalním oknem do východní stěny. Já, Vojta a Šalotka už jsme šandovali ve čtvrté délce a já jim ukazoval skobu zatlučenou asi 20 metrů nad námi a provázanou několika smyčkama a vysvětloval jim, že to jsou smyčky utíkačky od

lezců, kteří neměli nákres, neodbočili a místo skalním oknem za III lezli přímo nahoru do hladkého převisu. V pedagogickém zápalu jsem skobu nazval skobou pitomců a pokračoval do páté délky přes jištění tvořené jednou skobou a zaseklým friendem s červenou bužírkou. Protože jsem věděl, že Jarka, lezoucí za mnou, nemá nákres, nechal jsem Šalotku na šandu čtvrté délky dost dlouho, aby Jarka viděla, kudy se dál leze. Pak jsem Šalotku dobral a připravil si foťák, abych Jarce udělal hezkou fotku v okně tvořeném obrovským zaklíněným kamenem. Prst na spoušti foťáku už mě pomalu brněl a Jarka pořád nikde! Začal jsem traverzovat zpátky ke čtvrtému šandu zjistit, co se děje, když Jarka vykoukla – bohužel z vrcholu toho zaklíněného balvanu. Protože jí skoba pitomců přitahovala jak světlo můru, minula skobu i frienda a vydala se (jako zřejmě už spousta lezců před ní) přímo nahoru. Jemně jsem jí křikem upozornil, že leze sice dobře, ale blbým směrem a Jarka pracně a odvážně vystoupané metry zcouvala (skobu pitomců ani nepoužila). Cestu jsme nakonec v pohodě dolezli a vychutnali si daleké výhledy z vrcholu. Tím by příhoda mohla skončit, kdyby po nás stejnou cestu nelezla Deivina s Ivanem. Nastupovali do ní o dost později než my, protože v době, kdy my jsme už odjížděli z kempu, ještě dospávali před bránou kempu

- Cinque Torri

slovo „bambini“ (dítě). Výraz pro mládežníky ve své slovní zásobě totiž neměl. Italové své děti milují. I cizí děti milují. Není se tedy co divit, že za neuvěřitelně hlučného staccata chrlených slov chatař okamžitě násilím vystěhoval několik svých krajanů z pokoje a pokynul Bohoušovi, ať ty „bambini“ přivede. Kdysi v televizi běžely filmy s dvojicí italských herců –Terencem Hillem a Budem Spencerem.

dlouhou noc strávenou v autě. Nevím, jestli Deivina měla nákras. Jisté je, že štandovali ve čtvrté délce, nad sebou viděli skobu provázanou spoustou smyček, která Deivinu přitahovala jak světlo můru a

Předpověď počasí na pondělí nebyla úplně příznivá, přesněji nebyla příznivá na vícedélkovou cestu. Na odpoledne byly hlášené bouřky z horka. Jířa si vzal lezeníchtivé mládežníky na sportovní cesty do Campo e Volpera, oblasti nedaleko Cortiny. Jednou už jsme v téhle oblasti lezli a pokud jsem si pamatoval, nenabízela moc cest pod stupeň 6a, ale to pro letošní „mládežníky“ nebyl až takový problém. (Slovo mládežníci nebo Dolomity s mládeží mně vždycky připomene příhodu, kterou docela často vyprávím. Příhoda se mi stala v Dolomitech s Bohoušem Dvořákem a souvisí to s tou „mládeží“. Ona totiž není mládež jako mládež. V roce 2004 jsme se vydali s několika zdatnějšími „mládežníky“ na Monte Antelao, 3 264 metrů vysoký vrchol nedaleko Cortiny. V průvodci se lze dočíst, že se jedná o velmi vážnou vysokohorskou túru terénem se stálou obtížností II UIAA a celkovou výškou výstupu přes 1 200 metrů. Původně jsme myslím plánovali přespát v bivaku, ale při výstupu nás chytlo dost špatné počasí s vytrvalým deštěm a zlákala nás rozsvícená náruč chaty Rifugio Pietro Galassi. Tedy – my jsme si mysleli, že je náruč otevřená, ale ona byla zavřená. Chatař měl plno a vůbec se s Bohoušem nechtěl bavit. Ale Bohouš byl drsňák. Česko, německo, italsko, rusky vyseknul v recepci naprosto dokonalou roli chudého, zmoženého českého turistu na pokraji smrti a při své etudě, ukazuje ven do té sibérie, použil

A tomu velikému, tlustému silákovi Budovi říkali Bambino. Myslím, že kdyby se do chaty v tu chvíli vkolébal Bud Spencer, nedostalo by to chataře do kolen. Ted' klečel. Děti : Pavel Bohuněk s právě rašícími vousy na bradě, Petr Kaššák s dlouhým závojem vlasů deroucích se zpod pláštěnky, Vojta Kralík a

Ferata Barbara

Zbyněk Kubašta s obrovskými bálami, všichni o hlavu vyšší než chatař se vkolébali do recepce a vypadali spíš jako komando, než jako chudí sirotci z Česka. Byl zázrak, že nám nakonec chatař dovolil přespat ve winterraumu. Dal jsem mu za to samolepku Horoklubu, ale nejsem si jistý, jestli si jí nalepil na čestné místo nad krbem.) Tolik vzpomínka, která mně vždycky přišla na mysl při pohledu na naše letošní „mládežníky“ zůstávající s Jířou na sportovkách. Já s Radkem, Jarkou, Kryštofem a Ájou (Radáci) šel zkoušet ferátu. Via ferrata Giovanni Barbara se nachází kousek od Cortiny v soutěsce Rio di Fanes. Je dlouhá jen tak akorát, aby se daly vyzkoušet ferratové sety a je velmi fotogenická, protože traverzujete pod vodopádem schovaní za stěnou vody. Z koryta se dá pokračovat buď doprava ferátou nebo doleva po lávkách úbočím na vyhlídku a Radáci mně potěšili, že si vybrali sice delší, ale hezčí cestu. (Radákovice Ája je neúnavný neposed. Závodně tančí, takže i když kouká z vyhlídky na vodopád, má postoj padeď, hip lift nebo hip drop. A taky se dá snadno navést k blbinám. Někdy, když už tu vážnou, zodpovědnou roli instruktora nemůžu vydržet, nějakou tu blbinu i vymyslím. Dole pod vodopádem jsem Áje ukázal kámen bičovaný větrem a droboučkou vodní tříští z vodopádu a jen jsem se zmínil, že je z toho kamene na vodopád nejkrásnější výhled. „No jasně, nejsem blbá!“, mohl jsem číst v jejích očích. Ale pak se najednou celá rozsvítila – BLBINA! A už k tomu šutráku běžela. Hned ve

Ferata Lipella

mně zatrnulo. Kruci, že jsem nebyl zticha. Ája na balvan vyšplhala a chvíli na něm pózovala. Vypadala jako socha Malé mořské víly v Kodani a taky mokrá jak mořská víla za chvíli přiběhla.) Na další blbiny už nebyl čas. Italským rosníčkám vycházela předpověď a začínalo se zatahovat. Ještě pořád procházkou jsme se vrátili k autu a dokonce i u kempu jsme byli včas. Ale ouha. SIESTA! Mr. Oukej seděl u svého tlačítka a netečně odrážel reptající turisty ukazujíc na zavřenou bránu. Tak jsme zmokli cestou ke stánům. Ne moc. Schovali jsme se u pizzerie. Původně jsme se chtěli schovat v pizzerii. Bohužel byla siesta. Jak rychle bouřka přišla, tak rychle odešla a vzala si sebou naši jídelnu. Tedy zahradní přístřešek jako jídelna sloužící. Ale trochu hrubé síly a lepící páska vše napravily. Aspoň do doby, než se bouřka vrátila. Ještě jednou jsme přístřešek hledali v křoví a pak už nás až do konce výletu provázelo krásné počasí.

Výborná předpověď na úterý nás opět žene do stěn. Jířa bere Radáky na sice hojně lezenou, ale hezkou vyhlídkovou hranu vedoucí na Tore Piccola Falzarego. Zbytek výpravy využívá počasí a jde „objevovat svět“. Deivina s Ivanem se z Cortiny vydali jižním směrem na Passo Giau k hřebeni Croda da Lago. Já s mládeží, Verčou a Pájou vyjel směrem na Passo Falzarego. Jířa v knihupectví objevil

Pája na Cique Torri

Col dei Bos

přišla další zpráva, z které jsem pochopil, že holky přeci jen lezou a v nástupovém koutě je Verči friend, který máme vyndat. Z toho, že jsou odpoledne teprve pod vrcholem, jsem žádnou radost neměl. Čekal jsem odpolední bouřky z horka, a protože sestupová cesta nebyla nijak označená, měl jsem i obavy, aby holky šly dolů správným směrem. Potom, co jsem znova vylezl při hledání Verči frienda první dvě délky, abych posléze pochopil (když

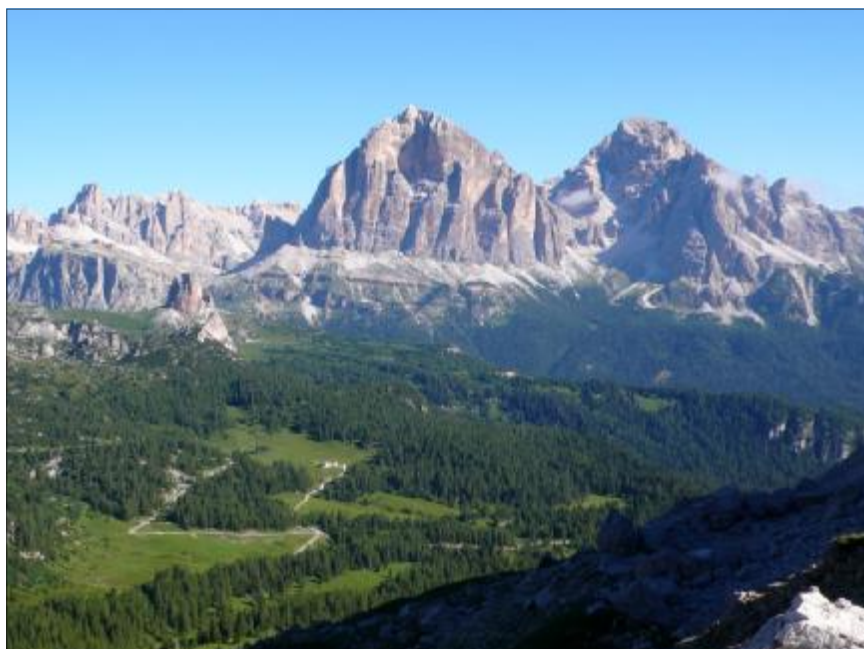
další výběr cest z okolí Cortiny d'Ampezzo a v něm námi zatím ještě nelezenou cestu za 5c na Col dei Bos. První lezeckou dvojku tvořil Mimoszemšťan Jech s Šalotkou, druhou dvojku jsem tvořil já, Mates a Vojta a třetí dvojka byla dívčí – Verča a Pája. Martin s Šalotkou ještě stihli odlézt celkem v klidu, ale na nás už se tlačila další lezecká dvojka tvořená třemi Italy. Spěchal jsem s klukama, co to šlo a ve čtvrté délce jsem zjistil, že nám chybí Verča s Pájou a že zřejmě ještě nevylezly z nástupového koutu. Dívčí dvojka, kterou jsme podle přileb za „naše“ holky považovali, byly totiž dvě úplně cizí baby. Nebyl jsem si jistý, jestli holek zkušenosti jsou dostatečné, aby se zorientovaly v tak velké stěně a rozhodl jsem, že zašandujeme a počkáme. Čas na štanďu jsme si krátili tím, že jsme se dohadovali, jestli italský gajd, který se nám pořád lepil na zadek na štandech a kluky buzeroval, ať lezou rychleji, je chlap nebo ženská. Nebyli jsme schopni se dohodnout. Já tvrdil, že je to chlap, Mates tvrdil, že je to ženská a Vojta, že strašně smrdí. Nakonec jsme to ale vyřešili. Protože TO štanďovalo dva metry od kruhu ve friendu a stoperu, shodli jsme se, že je to blbec a strašně smrdí a nechali jsme Italy odlézt. Celou tu dobu jsme vyhlíželi holky, ale neviděli jsme je. Pak mě napadlo, že mně pípla SMS. Pája psala, že se jim v koutě šprajcnu friend a já usoudil, že ho holky vyndávaly tak dlouho až radši slanily. Dál jsme nečekali a valili na vrchol. Martin s Šalotkou už nahoře nudou jezdili po zadku po sněhovém splazu, byli nahoře opravdu rychle a čekali na nás asi dvě hodiny. Začali jsme sestupovat, jak nejrychleji to šlo. Čekala nás ještě docela dlouhá cesta k autu a ještě jsme pod stěnou měli batoh. Navíc mně

jsem ho vypáčil), že Verča nakažená Letošovou sběratelskou vášní zatoužila po starém mikráči sloužícím zřejmě už několik let jako fixní jištění, jsem poslal mládež k autu a vydal se holkám naproti. Díky tomu jsem na Col dei Bos vystoupil během jednoho dne dvakrát, protože jsem je potkal až na vrcholu a radostí jsem zrovna neskákal.

Ve středu jsme se rozutekli do všech

Na vrcholu Tre Cime

Cinque Torri a Tofany

stěně Torre Grande, ale potenciál Cinque Torri je mnohem, mnohem větší a rozhodně se sem ještě můžeme několikrát vrátit. Večer jdeme na kulturu. V pizzerii tříská do strun kytáry (velmi pěkně) nějaký Ital a já při koncertu vyprávím Radákům o našem dnešním lezení.

Radek s Jarkou a dětmi tráví celý čtvrtek na Cinque Torri. Já jsem si tam taky vyhlédl cestu a chtěl jít ještě jednou nahoru, ale byl jsem přehlasován. Mládežníci chtěli jít feratu. A vybrali si feratu Lipella – že je tam dlouhý tunel a jak prý se těší na ten vrchol Tofany di Mezzo. A Pája je v tom

ještě podporovala. Nerad jsem se podvolil a to jsem ještě nevěděl, co nás čeká. *(Vzhledem k tomu, že Bohouš Dvořák tuhle ferátu absolvoval víckrát, není divné, že má zničená kolena. Je divné, že vůbec nějaká kolena ještě má!)* Víc než hodinu trvá samotný nástup k začátku feraty. Pak je slibovaný, 300 metrů dlouhý tunel, v kterém nastoupáte skoro 100 výškových metrů. Tunel je vlastně štola, kterou Italové podmino-

stran. Mimoszemšťan si našel v průvodci sportovních cest linii La storie e finita na Tofanu di Mezzo za 7a a zlákal do cesty Jířu. Bohužel kromě toho, že nástup byl dvakrát tak dlouhý, než si mysleli a cesta byla velmi, velmi klasicky odjištěná, Jířa dostal v šesté délce křeče do prstů a to v traverzu za 6b+ není právě to pravé ořechové. Kluci slanili a nechali si tenhle opravdu excelentní horolezecký pytel na příště. Radáci se vydali na okružní výlet okolo Tre Cime di Lavaredo. Ani oni se nevrátili úplně bez „ztráty kytičky“. Radek nějak pozapomněl na zrádnost horského sluníčka a bez trička si parádně propekl špičky. Já jsem pro zbytek výpravy zvolil známé lezecké terény na Cinque Torri. Tyhle, při srovnání s okolními kopci, bezvýznamné kameny nabízejí sportovní cesty i vícedélky. Pod skály se dá dojet i autem, ale auta dostávají docela zabrat, a protože k horám tak nějak patří dlouhé nástupy, parkujeme u silnice vedoucí na Passo Falzarego a těch 400 výškových metrů stoupáme po svých úbočím planiny Nuvolau. Deivina s Ivanem shazují batohy hned u prvního kamene (Sasso Cubico) a vrhají se do sportovních cest. Já mám pro dnešek jiný plán. Chci poslat mládež samostatně do některé vícedélky. Sice to asi nebyl žádný velký krok pro lidstvo, ale Mates, Vojta a Šalotka si sami vylezli sedmidélkovou cestu Via Pompanin IV+ na Torre Lusy a já doufám, že ve výšce 2300 m.n.m. to pro ně byl aspoň malý krok k lezení v horách. Pája si o kousek vedle vyvedla dvou-délku za IV, a protože Verča nechtěla takové „čučky“ lézt, šestidélkovou Via Dibona za IV+ na Torre Barancio jsem si s Pájou vylezl já. Pak jsme lezli asi deset dalších sportovních cest a Deivina s Verčou nějakou těžší cestu v západní

Radek na Tore_Picola_Falzarego

vali nedaleký vrchol Il Casteletto a rakouské pozice na vrcholu umístěné. Odpálením nálože se podařilo nejen dobýt rakouské pozice, ale také přemístit vrcholovou část Casteletta do údolí. Tunel (štola) je zajištěn ocelovým lankem, protože je tam docela kluzko a přilba je dovnitř opravdu vhodná – několikrát jsem si křísnuhl hlavou o nízký strop. Tunelem se přemístíte z jihu hory do západního úbočí a vydatným traverzem po suťových lavicích se dostanete k samotnému nástupu feraty. Lavice už vedou ve slušné výšce nad údolím a slabší náтуры mají jednu z mála možností feratu opustit směrem na Col dei Bos. Dál se střídají kolmé úseky zajištěné lanem s dalším traverzováním po suťových lavicích, stále výš a výš do severní stěny. Celkově výstup obnáší asi 1300 výškových metrů stoupání, pak ještě půl hodiny po kamenito-ledovém hřebínku na samotný vrchol Tofany di Mezzo do výšky 3225 m.n.m. A samozřejmě sestup – 1500 metrů výškových východní stěnou. Značná sestupovka tady v podstatě neexistuje. Každý si hledá tu svou cestu mezi ledem, prameny vody, sněhem a kamením. Naši mládežníci i Pája to ale vyřešili po svém. Záměrně vyhledávali velká sněhová pole a jezdili po zadku. Mokré zadnice jim uschly dřív, než jsme došli k autu. Přestože je ferata Giovanni Lipella v průvodcích hodnocená jako jedna z nejhezčích, při vzpomínce na ní mě napadají jen podobenství jako „Křížová cesta“ nebo „Pochod smrti“ a po našem návratu jsem navrhoval lynčovat všechny, kdo pro tuto feratu hlasovali. Deivina s Ivanem, Jírou a Verčou se vydali opět na Croda da Lago. Krajina v okolí tohoto hřebene prý jim krásou velmi připomíná Irsko. Všichni čtyři v Irsku přelézají cestu Re Artú za 6b a spokojení se vrací do kempu.

Je pátek. Poslední den lezení. Raďáci odjeli na výlet na vrchol Lagazuoi a zbytku Jířa navrhuje dominantu Sextenských Dolomi: Tre Cime di Lavaredo. Pamětníci vědí, že už jsme tady kdysi lezli na Cimu Grande Západní cestu od pana Dülfera a ta byla naším cílem i tentokrát. Jenže já jsem měl trochu jiný plán. Už večer jsem si prohlížel nákres cesty vedoucí na Cimu Grande po severovýchodní hraně. Cesta od pana Dibony má 18 lanových délek a celkem bezmála 550 lezeckých metrů. Trochu jsem váhal, protože to je docela slušná lezecká porce a Dülferova cesta je opravdu pěkná, ale pak jsem si představil čtyři lezecké dvojky za sebou v západní stěně a navrhnul jsem Vojtovi, jestli by se mnou šel hranu. Za chvíli jsme spěchali pod se-

verní stěny – přeci jen jsme měli cestu o dost delší než zbytek výpravy. První překvapení nás čekalo pod nástupem cesty. Žádná fronta, žádný kombajn – pohoda. Kdesi nad námi ve třetí nebo čtvrté délce byli tři Italové, jinak nikdo. Rychle jsme cestu nastoupili. Orientačně nebyla úplně jednoduchá. Na stanovištích byly skoby, ale kromě čtyř délek, jinde nebyly. Navíc délky nejsou dělané pro 60m lana. V páté délce jsme dolezli a předběhli Italy, to ještě nákres seděl, a pak už jsem lezl podle citu. Hrana byla tak rozlehlá, že se dalo lézt v podstatě všude. Jen občasné štandy a skoby napovídaly, že jdeme dobře. Už jsem se někde zmiňoval, že horní třetina cesty nebyla moc hezká. Police a lavice plné suti, kamínky i pořádné kameny nechtěně shazované lanem a vrchol pořád v nedohlednu. Spěchali jsme, aby na nás ostatní dlouho nečekali. Pak přišel vytoužený okamžik. Uviděl jsem vrchol a na vrcholu Jířu. Poděkoval jsem mu, že na nás čeká. Ale řekl mi, že jsme dolezli skoro stejně rychle, jako poslední dvojka Dülfera a to mě potěšilo. Dobré bylo i to, že jsme slaňovali všichni společně. Slanění kopíruje Normální cestu na Cimu Grande a bylo dobré, že těch 450 metrů ti první vystrojovali a poslední balili a mohli jsme se střídat. I tak jsme si (jako skoro každý den) udělali „dvanáctku“ - v šest ráno vstávání, v šest večer návrat.

A to je přátelé vše. Tedy vše, co jsem si zapamatoval.

Dvanáctého pokračování seriálu Dolomity se zúčastnili: Martin Mimoszemšťan Jech, Matěj Šťastný, Vojta Šťastný, Šarlota Šalotka Dušková, Jířa Chose Šťastný, Broněk Bandas, Radek, Jarča, Kryštof a Ája Štejnarovi, Veronika Verča Dvořáková, Pavla Pája Koukolíčková, Zuzana Deivina Šišovská a Ivan Bubla.

Poznej tři rozdíly od úvodní fotografie ...

Od Tater k Dunaji

16. - 18. 8. 2013

Pepa Mezník

Začátkem roku přišla kolegyně s tím, že se u nich na Slovensku bude konat nový závod - štafetový běh Od Tatier k Dunaju, tak jestli nepostavíme taky tým. Rychle jsme pročetli informace a nevěda, do čeho se pouštíme, jsme souhlasili. A tak začalo několika měsíční shánění dvanáctičlenného týmu bláznů, kteří by s námi běželi nonstop 345 km z Jasné do Bratislavy. Původní iniciátorka si během té doby našla na daný víkend jinou zábavu, a tak na mě zbyla „čest“ být kapitánem a starat se o veškeré zařizování - sehnat dvě auta, ubytování, rozdělit běžce na jednotlivé úseky. Vzhledem k tomu, že se jednalo o první ročník tohoto závodu, postupně se zpřesňovali a doplňovali informace, takže o zábavu jsem nouzi neměl. To nejdůležitější info je následující:

- Start v sobotu dopoledne z Jasné v Děmanovské dolině
- Trasa dlouhá 345 km je rozdělená na 36 úseků v délce od 7 do 11 km
- Běží 6 členné nebo 9 - 12 členné týmy
- Pořadí běžců na úsecích je předem dané a nesmí se měnit
- Při 12 běžcích v týmu běží první běžec úseky 1, 13, 25, druhý úseky 2, 14, 26, atd.
- Běží se nonstop
- Limit na dokončení je 36 hodin
- Další info na www.beh345.sk

Během týdne před závodem musíme vyměnit tři účastníky, ale nakonec, ač se to zdálo nemožné, se v pátek odpoledne scházíme před Nestlé a vyrážíme směr Brno, kde nabíráme poslední členku týmu. Je nás komplet 12. Pak už si jen užíváme přejezd do Ružomberoku, kde máme zamluvené ubytování. Dorážíme po desáté hodině, takže dáváme v restauraci jen jedno rychlé pívko a (protože jako celý tým se scházíme poprvé) vysvětlujeme si pravidla a důležité informace. Některé holky mají pořád bobky, že nedoběhnou nebo že se ztratí, protože jak si všichni myslíme, tak dlouhou trať přece není možné vyznačit. Je po poradě, takže fofrem do postele a vyspat se, protože je jasné, že další dva dny si spánku příliš neužijeme.

Start, jdeme na to!

Předávka na hrázi Gabčíkovo

Ráno vstává posádka prvního auta spolu se mnou (ač patřím do druhého, ale kapitán je kapitán) v šest hodin a odjíždíme na start. Svítí krásně sluníčko, ale teplo rozhodně vypadá jinak J. U hotelu Grand v Jasné už stojí startovní brána, tak se zapisujeme, přebíráme označení aut, trička a startovní čísla. Startuje se postupně v deseti minutových intervalech, a přestože startujeme jako jedni z prvních, do našeho startu zbývá asi hodina, tak si s první půlkou týmu užíváme východ slunce, krásné výhledy, fotíme se. A pak přichází čas 8:40 a Lucka se vydává na svůj (naš) první úsek. A tady vlastně začíná to, kvůli čemu tohle píšu. My ostatní skáčíme a jedeme na

další předávku. Cestou Lucku fotíme, troubíme na další běžce před ní a povzbuzujeme. Když Lucka dobehá, pěkně kulhá a po tom, co předá štafetu Míše, nám ukazuje krásný puchýř přes půl chodidla. Čím nás ale překvapí víc, je to, že trasa je prý značená šipkami nasprejovanými na silnici, což jak se ukáže, platí pro celou délku závodu a obavy z toho, že se někdo ztratí, jsou tak naprosto zbytečné. Následuje opět přejezd na další předávku krásnou krajinou Slovenska, povzbuzování ostatních a vzájemné hecování.

Když se z prvního auta vydává jako poslední na svůj úsek Lukáš, přejíždíme na šestou předávku, kde už na nás čeká zbytek týmu. Sdělujeme jim s nadšením dosavadní zážitky a já si přesedám. Když Lukáš doběhne a předá štafetu Verče, má první auto pro teď hotovo a první úseky si jedeme užít pro změnu my. Běžím hned jako další, takže se převlékám už v autě a ukazuje se to jako dobrý nápad, protože cestou trochu bloudíme. Dorazíme ale včas, takže se ještě stihnu lehce protáhnout, a pak už mám na ruce štafetový náramek a za asistence policie vybíhám. Můj úsek je jediný crossový, 9,5 km dlouhý s převýšením +450/-550 metrů - nejdřív jen nahoru, pak jen dolů. Těsně pod vrcholem kopce, na který z větší části spíš vyjdu, než vyběhnu, mobil ukazuje 3,5 km a 26 minut. Mám zpoždění, takže z kopce po šterkové cestě letím jako blázen na hranici možností. Předávám za 53 minut od startu a padám. Tohle že mám zvládnout ještě dvakrát?

A tak to jde pořád dokola. Předáváme si štafetu a každý si užijeme i jeden noční úsek, kdy se povinně běží v reflexní vestě, s čelovkou a dalšími blikáčkami. Má to svoje kouzlo, když člověk běží sám pod hvězdnou oblohou mezi vesnicemi, jen v dálce před sebou a za sebou vidí světýlka dalších běžců a slyší povzbuzení z občasné kolemjedoucích aut ostatních týmů. A to je podstata příběhu. Celá tahle akce se ukázala, že je něco mnohem víc než závod, protože ač jsme byli soupeři, tak jsme všichni měli společný cíl - doběhnout. A tak jsme se vzájemně povzbuzova-

Už jen poslední úsek

Zvládli jsme to!

li, trouбили, usmívali se na sebe a dodávali si sílu. Při nedělních úsecích, které se běží ve víc jak 30°, auta zastavují a nabízejí běžcům vodu, pokud nemají poblíž své auto. A hlavně, jak se všichni posléze shodují, nikdo se nevzdává a sahá na dno svých sil, obzvláště během třetího úseku, kdy už je tělo i hlava unavená a člověku se nechce udělat další pohyb. Ale udělá ho, ne aby vyhrál, ale protože je součástí týmu, skvělé party lidí, kde všichni spoléhají na všechny. Podobně jako lezec musí spoléhat na svého parťáka, podobně jako je skvělá parta kolem našeho Horoklubu. Nakonec doběhli všichni a i my si mohli společně s Martinem užít proběhnutí cílem na nábreží v Bratislavě, po kterém se dostavila nepopsatelná euforie, která přetrvává i týden po doběhu. My jsme to dokázali, doběhli jsme z Tater k Dunaji za 32 hodin a 18 minut a já byl hrdý na celý svůj tým. V průběhu celého Běhu panovala úžasná atmosféra, na trati, na každé předávce, a přestože jsme byli všichni vyčerpaní (vzhledem k tomu že celý tým dohromady spal tak 18 hodin), shodli jsme se na jednom: příští rok určitě pojedeme zase :).

P.S.: Podobná akce se chystá i v Čechách, sledujte vltava-run.cz ;)

Medaile pro každého

Charlotte

19. 9. 2012 - 29. 8. 2013

Martin "Cliffhanger" Jech

Už od chvíle, kdy jsem začal dělat vlastní prvovýstupy, dostal do rukou sky-hook a vrtačku, jsem snil o tom, že jednou navrtám odspodu nějakou krásnou, těžkou linii, která mě bude vyzývat a motivovat k tréninku pro dovedení tohoto projektu do červeného puntíku.

Po několika prvovýstupech jsem byl trochu zklamaný, protože stěny v Krušných horách, které jsem považoval za těžko průstupné, nakonec nabídl pouze cesty v sedmém, až osmém stupni obtížnosti. To mi ale nestačilo a bylo mi jasné, že musím hledat.

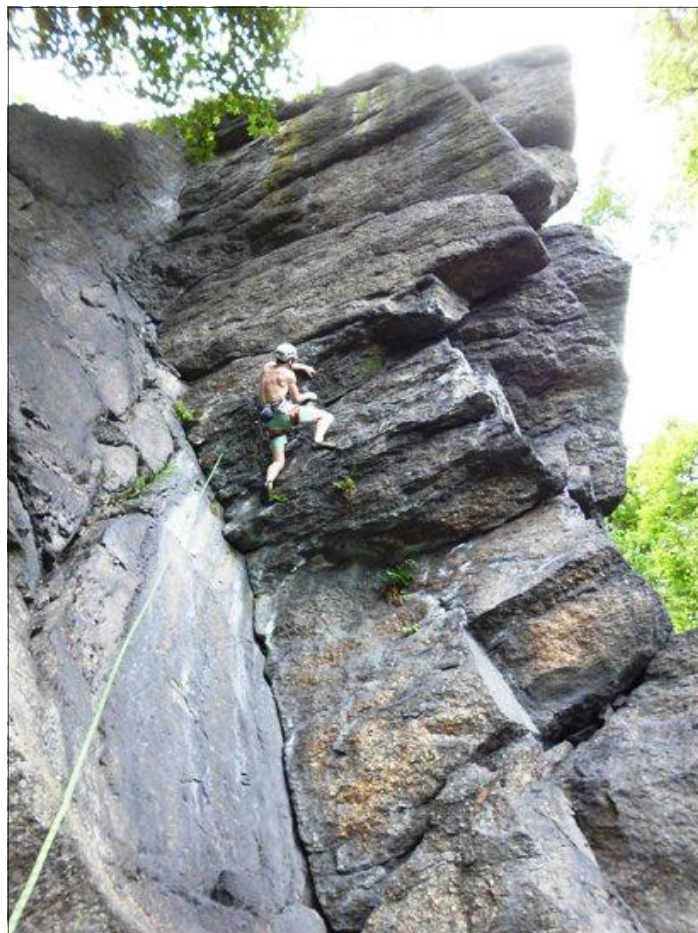
Po pár týdnech hledání jsem ale objevil Zelenáče v Orasíně, jehož údolní strana nabízí okolo 20m kvalitního lezení v hladké, mírně převísle stěně. Po krátké obhlídce stěny jsem věděl, že jsem našel, co jsem hledal. Domluvil jsem se tedy s Letošem a o několik dnů později jsme vyrazili.

19. 9. 2012

Hned po škole spěchám k Letošovi, od kterého vyjíždíme do Orasína. Jdeme 2km pod Zelenáče, hned na sebe navěšuji všechno potřebné a nastupuji do stěny. Začátek je společný s Koutem bahenních příšer. Pětkové lezení v koutě. Chvilí hledám místo, kde se z koutu odpojit do převísle stěny, ale je poměrně náročné se s vlastním jištěním pustit do neznámého terénu. Po chvíli nacházím logický směr po dobrých chytch. Po dvou metrech dolézám k vodorovné poruše, do které zakládám frienda, rovnou do něj sedám a vzhledem k tomu, že se jedná o vhodné místo pro první jištění, vytahuji vrtačku s vercajkem a začínám vrtat. Po dvaceti minutách považujeme osazený borhák za nosný, tak si jej cvakám a pokračuji vzhůru. Odtud cesta začíná těžknout. Jsou tu jen malé lištičky, které vypadají, že každou chvíli upadnou. Lezu s kladivem v ruce, abych si oklepal, které lišty jsou dobré, ale moc dobře to nevypadá. Asi tři metry nad borhákem se nachází další vodorovná trhlina, ale vzhledem k tomu, že vyhlídka pádu do položeného kouta se mi moc nelíbí, po pár pokusech to vzdávám, dávám smyčku do borháku na znak projektu a sjíždím dolů.

4. 4. 2013

Na další pokus se kvůli dlouhé zimě muselo če-

kat trochu déle, a proto jsem se na stěnu byl asi třikrát kvůli motivaci podívat. Když jsem se ale konečně do stěny dostal, měl jsem plán jasný. Borhák jsem hodlal kvůli bezpečnosti dát níže. Dolezl jsem tedy k prvnímu borháku, natraverzoval zpět do kouta, o dva metry výše jsem založil dva friendy na schwöbe a odlezl z nich zpět do hladké stěny, kde jsem na jednu od pohledu pevnější lištu zavěsil nejdřív sky-hook a později do něj i sebe. Lišta zlověstně zapraskala, ale stále držela na místě. Opět jsem tedy vytáhl vrtačku s vercajkem a začal vrtat. Bohužel i přes pozdní datum byla teplota velmi blízko nule, což značně protahuje vytvrdnutí lepidla. Čekáme tedy půl hodiny, což bylo minimum pro lepidlo a maximum pro nás. S horkým čajem se ale i v té zimě v tom háčku sedí líp. Cvakám tedy borhák a s trochou nedůvěry lezu dál. Po odlehčení sky-hooku lišta upadla. Vydávám se ale do slepé uličky, následuje pád a borhák drží. Druhý pokus už je lepší a daří se mi dobýt vodorovnou trhlinu. Zakládám dva friendy, rozhlížím se po směru dalšího postupu a možné

poloze dalšího borháku. Mám tušení, a tak po hladké převíslé stěně přejíždím háčkem, dokavad se nezarazím o lištu. Zdá se dobrá, tak se za ní přitahuji a cvakám si ji do sedáku. Když vidím, v čem visím, chce se mi trochu smát, protože lišta má něco přes milimetr, raději to ale nedělám, abych zůstal na liště. Oklepávám kladivem skálu a nacházím vhodné místo pro další borhák. Začínám si vytahovat vrtačku, v tom se ale ozvalo slabé lupnutí a najednou visím o 5 metrů níž. Lišta se urvala. Dotahuji se zpět do místa a vidím, že Letoš pád nečekal a friend vydržel. Zakládám mikrofrend na tři vačky, který si cvakám do sedáku a na protitlak nohou v malé polici se dostávám do podobné pozice a mohu začít vrtat. Po osazení následuje další nudná půlhodinka čekání na vytvrnutí lepidla. Opět cvakám borhák a pokračuji do poslední části, která se mi zdá od pohledu nejtěžší. A taky že je. Následuje schůdný travers ve spodácích, nátah do ostré bočáko-spodákové lišty a dlouhý nátah do sklopené police. Původně tu byl ještě jeden lepší odštěp, který se ale trochu hýbal, a tak jsem ho raději kladivem odbouchl, abych nečekaným vyloupnutím neohrozil Letoš. Jak já toho později litoval... Po půlhodině zkoušení tohoto kroku zkouším jít trochu víc zprava podél hrany. Podél hrany to bohužel moc nejde, dostávám se moc vysoko a bokem od posledního jištění, tak raději utíkám úplně za hranu, kudy naštěstí bez pádu dolézám na vrchol. Toto ale nebyla linie, která mě lákala, ale zbabělý útěk. Slaňuji na zem, protože se na klíčový boulder cítím slabý a unavený, ale vidím, že po třech silových krocích je posekáno a zbývá dolez v sedmových obtížích. V ten den odhaduji obtížnost cesty okolo 10-.

22. 6. 2013

Po další dlouhé době a několika návštěvách jen

na čumendu se konečně před odjezdem do Francie dostávám do cesty znovu. Program si pamatuji dobře, cesta je navrtná a už stačí jen dolézt na vrchol. Okolo prvních tří borháků prolézám bez problémů. Obtížnost zatím není příliš vysoká. Dostávám se ale do bouldery a hned odpadávám jak hruška. Značím si drobné stupy a asi po pěti pádech se mi daří udržet sklopenou lištu, přelézt boulder a dolézt na vrchol. Odsud jistím Letoš, který bez větších problémů přešel většinu cesty, ale boulder se mu příliš nezalíbil.

Tedy tedy jsem byl téměř na konci a už stačilo jen dovrtnat poslední borhák a cestu přelézt. Po tomto dni jsem odhadoval obtížnost mezi 9+/10 - a 10-. Bohužel tento poslední krok odsunuly zájezdy do Francie, Itálie a Kanady.

28. 8. 2013

Po návratu z Kanady 27. 8. jsem chtěl ještě zkusit přelézt svůj projekt. Den po návratu jsem tedy i přes únavu z dlouhé cesty a z časového posunu jel na kole s vrtačkou na zádech do Orasína, z vrchu naslanil do cesty, osadil poslední borhák a vyzkoušel několikrát kroky v bouldery. Cítil jsem se v tom dobře, tak jsem hned další den chtěl vpálit do ostrého pokusu.

29. 8. 2013

Další den po poledni vyjíždíme s Šarlotou do Orasína lézt. Já mám v hlavě pochopitelně jen jedno. Po rozlezu v Piz Badille do toho hned vpálím, ukrajuji první metry a vcelku snadno dolézám do spodáků, kde shromažďuji sílu na crux. Po chvíli se odváším, opouštím pohodlí dobrých chytů a boulder se mi daří s několika heknutími přelézt. Dávám si pozor, abych nezkažil dolez, ale z předchozího dne to mám tak upevněné, že to snad ani nejde. Po dolezu na vrchol cítím něco mezi radostí a zklamáním, že fáze přelezu byla tak rychlá. Možná jsem to měl schválně kazit J.

V každém případě jsem ale našel to, co jsem hledal a užil jsem si spoustu kruté zábavy. Po dlouhé rozvaze jsem cestu pojmenoval Charlotte. Už kvůli tolika společným věcem, kterými bych mohl personifikovat jen s jediným rozdílem. Cesta povolila... Obtížnostně bych cestu srovnal s mnoha francouzskými 8a (9+/10-), ale to potvrdí jen další opakování. V poslední řadě bych poděkoval Letošovi, že se tam se mnou tolikrát vydal a moc si přitom nezalezl.

Díky partáku!

Martin Cliffhanger Jech

Přejezd Krušných hor na kole

30. - 31. 8. 2013

Blahouš Kluc

Minulý rok jsem organizoval přejezd Krušných hor na kole ve dvou dnech. Prvotním impulsem byl táta, který tehdy nečekal, co ho čeká a druhou etapu už nepřeje. Znáám tátu a vím, že od rozdělané práce neodchází, takže jsem čekal, až zapomene na to bolavé a bude mít zase chuť to zkusit. K tomu, abych do toho zatáhl opět více lidí, mě přiměl Petr Schöneck, který by si to rád také přeje. Z několika termínů jsme vybrali 30. - 31. 8. 2013. Dne 29. 8. 2013 byl v 19.00 hod. stanoven sraz u Jíří v práci, abychom mu předali kola. Jen málo lidí mi opravdu účast potvrdilo, tak jsem čekal na tváře, které mě budou čekat. Nakonec se ukázal Olda Zeman, Táta, Jirka, Easy se svou Veronikou jako doprovodem, Radka, Verča, Renča a já. To jsem hodnotil jako slušnou účast. Na místě se díky Veronice a Jířovo ochotě domluvilo, že nemusíme jet vlakem v 04.05 hod., ale přivstaneme si a vyrazíme až v 06.00 hod. dvěma auty. Ráno byli všichni včas připraveni, táta neváhal a hodil do kola slivovici, což se mi moc nezamlouvalo, ale nechal jsem tomu volný průběh. Do Kraslic jsme dorazili přesně v 07.30 hod. a na nádraží nás čekaly další dvě duše - Luboš Třeby a Petr. Naproti minulému roku jsem neměl vyrobený žádný přejezdový talisman a to se neobešlo bez „negativní“ odezvy. Luboš, který zná okolí Kraslic, navrhl, že bychom mohli jet trochu jinou trasou přes Stříbrnou a ne přes Bublavu, což nám ušetřilo pár slušných kilometrů do kopce a zbytečné naklesání. Od minulého roku jsem zaznamenal, že po vyjetí na kopec byla většina lidí stále při chuti a i táta v podstatě celý kopec vyšlapal. Frčeli jsme po prosluněném hřebeni, někdo byl rychlejší, jiný pomalejší, ale vždy jsme se po pár kilometrech potkali, takže to, co následovalo, můžu hodnotit jako kolektivní přejezd. Následovalo Jelení a Luboš se z důvodu kvality vozovky na svém silničním kole utrhl a do Horní Blatné přijel jinou trasou. Zde jsme se v krámku na náměstí občerstvili a

První strmý kopec za námi

nadechli se na kopec ve směru vyhlídky. Táta opět nezaváhal a šlapal celou dobu, což mě uklidnilo a viděl jsem, že má lepší fyzickou kondici, než minulý rok. Ti, co čekali, byli sice maličko vymrzlí, ale nálada se tím nezkazila. Nakonec jsme kolem poledne dojeli na Boží Dar, kde jsme se ukotvili v nějaké hospůdce a doplnili kalorie. Verča a Renča se sebraly a šly do jiné hospůdky na kávu dle jejich představ, a pak se dokoulely s plnými břichy, protože dostaly obrovský zákusek. Po odpočinku nás čekalo nepříjemné stoupání ve směru Klínovec. Na odbočce na Klínovec se pár kluků odloučilo a jeli k rozhledně, Radka to vzala taky jinou trasou. Další zastávkou byl dřevák v Měděnci, kde jsme se zastavili na pivo. Čas byl parádní. Sjížděli jsme k Přísečnici a Oldovi, který šlapal jak o závod, tak mu vypadl telefon. Naštěstí přede mnou, takže jsem ho ještě našel. V blízkosti Přísečnice se k nám přidal Dick (Tomáš Urbanec), který posílil naše mužstvo. Na odbočce kolem Přísečnice se pár lidí v čele s Lubošem zapomnělo a jeli po silnici až k meteorologické stanici. Já jsem zase ztratil přehled o tátovi a jel jsem nazpátek až k odbočce na Měděnec. Táta mi do telefonu říkal, že je s Renčou, tak se mi ulevilo a pospíchal jsem v původní trase až k pramínku v lese, kde mi ostatní oznámili, že se nás pár ztratilo. Čekání na ostatní jsme využili k malé sváče. Čekal nás zvláštní úsek s mírným stoupáním, kdy je silnice lemována osiřelými stromy, které jen těžko bojují s tvrdou zimou na hřebeni. Protože se mi zamlouvalo minulý rok zajet přes hranici do Německa, zvolili jsme

Na startu v Kraslicích

tuto trasu i tento rok a vyjeli jsme u zácpy na hranicích u Šebíku, kde auta stála kvůli opravě silnice v dlouhé řadě. Poslední úsek do Načetína byl už lahůdkou. Posledních

Zlepšovák Blahouše st.

pár kilometrů nás dojel ještě Tom Bubeník, čímž jsem ho přijal oficiálně jako účastníka přejezdu, v pořadí dvanáctý.

Olda se nabídl, že můžeme noc strávit u něj na chalupě. Přivítala nás jeho Jarča a poté se vzdálila. Skupina lidí se přemístila k chladivé vodě rybníka, aby se vykoukala. Jako ve škole, kluci napravo, holky za rákosí nalevo. Luboš si chtěl dojet svých 150km, tak se vydal na osamělou jízdu, při níž píchl duši. Po ubytování a osvěžení jsme se odebrali do místní příjemné osvěžovny, kde Olda zajistil salonek. Pro mě bylo příjemným překvapením, když jsem se setkal s Letošem, který tam na nás čekal. Večírek se slušně rozjel, dobře jsme se najedli a po několika hodinách jsme se vrátili k Oldovi, který předhodil něco na zub. Letoš už dříve odjel do Jirkova, a později mi vyprávěl, jak ve tmě zabloudil a motal se hodnou chvíli kolem Kalku. Dick nemůže bez ohně být, tak vytáhl zásobu dřeva a kytaru ze svého auta a nechal pokračovat večírku. Někdo zpíval, jiný tančil, ale všichni se dostatečně bavili. Vzhledem k tomu, že jsem měl už pár probdělých nocí za sebou, tak jsem šel kolem 01.00 hod. spát a domluvili jsme se na čase odjezdu v 09.00hod. Brzy ráno se Tomáš a Radka odebrali s tím, že pojedou do Chomutova. Naštěstí vyprostili mého tátu ze zavazadlového prostoru jeho Pickupu, když si zabouchl dveře. To mě dost pobavilo, protože to samé se mi stalo před několika lety. Ráno se slečinkám nechtělo moc vstávat, ale nakonec jsme byli po snídani připraveni v 09.00 vyrazit. Tímto děkuji Oldovi za opravdu příjemné zázemí. Čekal nás ještě teplejší den, než ten předešlý. Verča se rozhodla, že se raději odebere domů, protože

měla bolesti v lýtku.

Celá skupina bez váhání překonala stoupání z Kalku a na Rudolice v Horách. Pár kluků se zase odpoutalo a jeli samozřejmě delší a trnitější zkratkou. Zbytek zdolal úsek přes Háj do Horní Vsi v Horách po silnici. Všichni společně jsme pokračovali až do Mníšku, kde jsme dokoupili nápoje a něco k jídlu. Přes Klíny jsme opět v slušném čase dorazili na přehradu Fláje, kde jsme se všichni rozplácli. Zdálo se, že většina z nás je už poměrně použitá, ale to jsme měli ještě větší část cesty před sebou. Když jsme se vzdálili od přehrady, tak jsme opět vyjeli na hřeben. Zde jsou krásné výhledy na německou stranu. Výhledy kazí jen velká plocha solárních panelů ve svahu. Novým Městem jsme jen profrčeli, naštěstí všichni včas zabočili a mohli si opět užít zasloužený odpočinek na Vytišce, kde jsme si dali oběd. S Renčou a tátou jsme heksli v trávě, a kdyby nás neprobudil Luboš, tak tam spíme dodnes. Easy mě rozesmál, když před dalším stoupáním zanaříkal, že je tam zase kopec. Ovšem, nohy už jsme cítili zákonitě všichni. Dojeli jsme na Cínovec. Zde je trochu složitější odbočit a neztratit cestu, tím jsem se snažil držet tým pohromadě a vystavil tak Luboše nelehkému úkolu přejet část polní cesty na silničku. Má mojí omluvu. Odtud jsem měl subjektivní pocit, že nám to šlape bez problémů. Velká část zbývajících cesty je totiž s kopce. Následovaly Habartice a Adolfov, ve kterém jsem věděl, že máme vyhráno. Do Nakléřova jsme přijeli před 16.00 hod., ale v 17.06 hod. nám jel vlak z Teplic. Nedokázal jsem se rozhodnout, zda si dát pivo a riskovat, že s tátou nestihneme vlak, ale táta to vyřešil za mě. Jen se napil a vyrazil napřed. Olda hodil do placu pivo a griotku a následoval v rychlém tempu sešup do Telnice, odkud k našemu překvapení stálo velké množství aut. Hned mi došlo, že právě probíhala rekonstrukce bitvy u Chlumce. Naštěstí nás to tolik nezdrželo, a když jsme všichni řádně unavení dorazili na nádraží do Teplic, tak zde už čekal táta. Mohli jsme si všichni pogratulovat a poplácat se po rameni. Až neuvěřitelně nám po celou dobu všechno vycházelo. Tedy tátovi gratuluju ke splnění snu a všem kamarádům děkuju za účast. Kolům a horám zdar! Blahouš

Šťastně v cíli - Nakléřov

Co kdo s kým, kdy, kde, jak a komu v září 2013

31. 8. - 1. 9. Jířa pomáhá Zástěrákům na víkendovém soustředění mládeže z lezecké arény ve skalách v **Ostrově**.
1. 9. Svinchi team na **Goethovkách**. Rodinná idylka, aneb leze celá rodina.
3. 9. Letoš s Bláhovým Slavičem oslavují po přeizení každé rozlámané cesty na **Zlatníku**. Působí ve Velké síni.
3. 9. Deivi s Verunkou dračí v severní stěně **Bořeně**.
6. - 7. 9. Přechod Beskyd v rámci **Beskydské sedmičky** absolvují Easy s Veronikou. (*Výkon to byl s Tebou ,ty lemro Easy. Veronika*)
6. - 8. 9. Významné odnoži turistiky - tzv. Big Johningu se v Rakousích (**Hoch König** - Eiskarplatte) věnují Svinčo s Květomilou, Raduší a Blahoslavičem. Cíl splněn - těla unavena, mysl uzdravena.
7. - 8. 9. Bandasci úspěšně zorganizovali báječný lezecký výlet na **Křížák u Ádru** a následně do HISU u Teplic nad Metují. Zúčastnil se plný počet Bandasek, Deivi a Kuba Kotula s přítelnicí Adélkou.
7. 9. Happy family vyráží na výlet do **Rathenu**, Maruška s Fílou navštěvují vláčky a Jířa se Štěpánem si dávají krom jiného Talweg na Hollenhunda.
9. 9. V **orasínských** hvozdech působí Ludvík s Petrem Brandlem.
13. - 15. 9. O zdolání **Matterhornu** se pokouší Ludvík, Žižkovci a Maty. Bohužel otáčejí cca 150 m pod vrcholem.
14. 9. Babí léto na **Sněžníku** prožívají Svinčo s Květou Ženomilou. Svinčo zdolal vyhlášený přepis „Jack Herrera“ a svými hlasitými emotivními výkřiky rušil filmařům, točícím zde pohádku, záběry natolik, až byl ze skal navždy vykázán.
15. 9. Na **Jeřabině** se věnují boulderingu a kochání Svinařici s dětmi a Blahoslavič s Renčou. Evík a Tunka sólují svůj první regulérní krušnohorský boulder - Koutovku 3 na Vyhlídku.
21. 9. Na skalách v okolí **Hroznětína** se potlouká Párek se Šamanem a sem tam něco zajímavého a snadného vyhlednou. **Dlouháč** - Svinčovo mrhání časem a pěkným počasím v ultrakvakožním sektoru Ledárna. Květa raději jen sbírá houby.
22. 9. V okolí **Jezeří** lezecky působí Blahoslavič a LeToš. Nebíčko, Ivan, Verunka a Deivi okupují stěny **Bořeně**.
23. 9. Na **Hasištejně**, na Skalách u silnice vycucávají veškeré lahůdky Ludvík Kostkovatej s Blahoslavíkem.
24. 9. **Perštejn** - sektor VIII. Bouldery, aneb Svinčo testuje tvorbu od školníka a přichází zdejšími kamenům na chuť.

26. 9. V totální džungli **Svatošských skal** relaxuje Párek. Deivi s Verunkou si užívají podvečerní lezení opět na **Bořeni**.
27. 9. Happy family se cestou do Velkých Žernosek stavují na **Kreutzbergu**, kde Jířa s Matesem přelézá několik cest. Na **Jakubově skále** působí Ludvík Kostkovatej se znovuzrozeným Vaškem Latochou.
28. 9. Na závodech v lezení na obtížnost **Adidas outdoor Prag** obsadila Veronika 28. a Easy 27. místo. Bandasky realizují lezení na **Suchých skalách** a Luboš Třeboš, Ivan a Nebíčko s bratrem Vendou se přidávají. Bláža s Renčou a Svinaříkohoubolovcema navštěvují jednu z nejkrásnějších vyhlídek v Krutějích horách - **Stropník**. Ulovili i 8 pěkných boulderů.
29. 9. Podzimní krásu Prachovské jehly, Čapky a jiných věží **Prachovských skal** vychutnávají opět Bandasky a spol. **Jeřabina** - Svinaříkovic rodinná idyla. Evík poprvé ochutnává Letošovu tvorbu - sóluje bouldry Poslední hrana 3 a Turistická 3 na masív Pod rozhlednou. Svinčo dotváří pár nových boulderů na Hezku stěnu a Vyhlídku a dále se věnuje fotomodelingu v "lahůdkovém přechodu" Illingerova cesty.

Párek

Horoklub Chomutov zve všechny své členy a sympatizanty na
POSLEDNÍ SLANĚNÍ
9.- 10. listopadu 2013 v horském hotelu CEPÍN v Mikulově (Duchcov)

♦

program: pátek večer - neformální posezení u kytary, Tragedband
sobota - od 10.00 hod. bojovka
od 20.00 hod. horobál se skupinou ALBUM a BB BANDEM
fotosoutěž - fotky formát A4

www.hotelcepín.cz , ubytování na tel.- 603 825 001 bližší info na www.horoklub.cz

Horoklub CHOMUTOV